

Utorok po Zjavení Pána (7. januára)

Rozjímanie na utorok po
Zjavení Pána. Navrhované témy
sú: hľadať Ježiša s Máriou a
Jozefom; keď sme Ježiša stratili;
rozšíriť pohľad viery.

07.01.2025

PO CELÝ TENTO ČAS sme žili so
Svätou rodinou, ktorá sprevádzala
Ježiša pri jeho prvých krokoch na
tejto zemi. Boli sme sluhami v
Máriinom dome; s bážňou sme
počúvali posolstvo archanjela
Gabriela; sprevádzali sme ju na ceste

do domu jej bratranca. Svätý Jozef nás prijal medzi seba, keď si vzal Máriu za manželku; mohli sme byť s nimi v Betleheme, v tú požehnanú noc, keď Všemohúci spal uložený v jasliach, zavinutý do plienok; spolu s tými dôležitými ľuďmi z Východu sme Dieťaťu ponúkli naše malé poklady. V tú istú noc nás prebudil silný záchvev svätého patriarchu, ktorý nás upozornil na hroziace nebezpečenstvo. S Máriou, Jozefom a Dieťaťom sme boli cudzincami v Egypte, kým sme sa nemohli vrátiť do Nazareta.

Čas plynul postupne. „Ježiš sa vzrástol v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí“ (Lk 2, 52). Keď mal dvanásť rokov, rodičia Ho vzali do Jeruzalema, aby tam slávil sviatok Paschy (porov. Lk 2, 41-42). Aj my, vychovaní v tomto dome, sme s nimi išli do svätého mesta sláviť veľký sviatok Židov v chráme. Ježiš, Mária a Jozef cestovali v jednej z mnohých

karaván, zmiešaných s ostatnými ľuďmi. Bola to únavná, ale pokojná cesta: s toľkými spomienkami na tú, ktorú absolvovali pred rokmi, keď bol Boží Syn ukrytý v lone Panny Márie. Aj teraz išli bez povšimnutia.

Svätý Lukáš nám hovorí, že „keď sa dni slávností skončili a oni sa vracali domov, zostal chlapec Ježiš v Jeruzaleme, čo jeho rodičia nezbadali“ (Lk 2, 43). Prvých niekoľko hodín sa jeho neprítomnosťou príliš nezaoberali: „Nazdávali sa, že je v sprievode. Prešli deň cesty a hľadali ho medzi príbuznými a známymi“ (Lk 2, 44). Keď sa však všetko ich hľadanie ukázalo ako bezvýsledné, samozrejme, začali byť vážne znepokojení. „Kde Je Ježiš? Mária, to dieťa!... kde Je? Mária plače. — Nadarmo sme pobehúvali, ty a ja, od jednej skupiny k druhej, od jedného sprievodu k ďalšiemu: Nevideli ho. Jozef sa darmo usiluje zadržať plač —

teraz plače aj on... a ty... a ja...
plačeme. Ja, pretože som také
neokrôchané stvorenie, usmrkaný
roním more slz a volám k nebu a k
zemi a ľutujem ten čas, keď som ho
svojou vinou stratil a neplakal
som“[1].

JOZEF A MÁRIA stratili Ježiša bez
vlastného zavinenia. Na druhej
strane my Ho niekedy strácame kvôli
hriechu. „Jediný strach, ktorý musí
učeník mať, je strach, že stratí tento
Boží dar, blízkosť, priateľstvo s
Bohom tým, že sa zriekne žiť podľa
evanjelia, a tak si privodí morálnu
smrť, ktorá je dôsledkom hriechu“[2].
Preto je potrebné podporovať
kajúcnosť, ktorá nás môže ešte viac
ako predtým zoznámiť s Ježišom.
Vznikne túžba urobiť všetko, čo je v
našich silách, aby sme už neboli od
neho oddelení. Inokedy však nejde o

hriech, ale jednoducho sa zdá, akoby sa Pán skrýval. Vtedy dni plynú bez tolkej útechy, bez uspokojenia, ktoré sme pociťovali inokedy. Možno aj to, čo bolo kedysi príjemné a ľahké, sa stalo, ani nevieme ako, oveľa menej vzrušujúce a príťažlivé.

Nastáva druhý deň... tretí... Mária a Jozef stále hľadajú Ježiša. Ich túžba je čoraz intenzívnejšia. Nikto Ho nevidel: ani jeho priatelia, ani cudzinci, ktorí ešte neopustili mesto, ani tie deti, čo sa hrajú na ulici. Hľadanie neúnavne pokračuje. Keď vstúpia do chrámu, všetko sa im vracia v spomienkach na nezabudnuteľné chvíle, ktoré strávili pred niekoľkými dňami s Dieťaťom na tom istom mieste. A vynárajú sa im aj mnohé ďalšie šťastné spomienky na chvíle, keď boli s Dieťaťom.

Spomienka na dobro, ktoré Pán urobil v našom živote, nám pomáha

pokračovať v jeho hľadaní, aj keď sme unavení, vyprahnutí alebo znechutení: „Nemáš ešte v čerstvej pamäti ten život — tvoj život! — bez cesty, bez cieľa, bez radosti, ktorému Božie svetlo a tvoje odovzdanie sa dali nový smer a naplnili ho radosťou?“[3]. Pán usmernil náš život a naplnil ho radosťou, aj keď sme unavení, vyprahnutí alebo znechutení. Pán nasmeroval náš život a urobil ho oveľa šťastnejším. Sme si tým istí, máme to vryté do srdca. Ak sa teraz skryl, bez váhania ho vyhľadajme: možno je to jeho spôsob, ako posilniť našu dôveru a lásku. Cestou nám možno bude chcieť ukázať nové aspekty nášho kresťanského povolania. Je to čas, aby sme si pripomenuli náš dialóg s Bohom a to, čo sme s ním zažili.

PO TROCH DŇOCH Mária a Jozef
konečne našli Dieťa v chráme,
sediace medzi učiteľmi. Aká radosť
objaviť jeho nezameniteľnú postavu
medzi rabínmi a učeníkmi, ktorých
„počúval a kládol im otázky. Všetci,
čo ho počuli,“ rozpráva svätý Lukáš,
ktorý tento príbeh pravdepodobne
počul od samotnej Ježišovej matky,
„žasli nad jeho rozumnosťou a
odpoveďami“ (Lk 2, 46-47). Za Máriou
a Jozefom bežíme aj my, aby sme s
neskrývanou radosťou objali ich
syna. Potom v úžase počúvame
dialóg: *„Syn môj, čo si nám to urobil?
Pozri, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou
hľadali! On im odpovedal: Prečo ste
ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť
tam, kde ide o môjho Otca? Ale oni
nepochopili slovo, ktoré im hovoril“*
(Lk 2, 48-50).

Mária a Jozef sú zmätení: v odpovedi
dospievajúceho Ježiša je niečo, čo
presahuje ľudské schopnosti
pochopiť. Niečo, čo súvisí s

tajomstvom jeho bytia a jeho poslania. Možno je to nové ohlasovanie. Panna Mária to nemohla úplne pochopiť, ale „zachovávala všetky slová vo svojom srdci“ (Lk 2, 51). „Ježišovo slovo je pre túto chvíľu príliš veľké. Aj Máriina viera je vierou *na ceste*, vierou, ktorá je často v tme a musí v nej dozrieť. Mária nerozumie Ježišovým slovám, ale uchováva ich vo svojom srdci a tam ich postupne necháva dozrievať (...). Takto Lukáš zámerne predstavuje Máriu ako tú, ktorá verí príkladným spôsobom: *Blahoslavená je tá, ktorá uverila, povedala jej Alžbeta (Lk 1, 45)*“[4].

Naša Matka nás učí, aby sme boli úplne otvorení Božej vôli, aj keď je tajomná. Práve preto je učiteľkou viery. Môžeme sa na ňu obrátiť, aby nám pomohla žiť v dôvere v Božiu lásku, ktorá vedie náš život.

.....

[1] Svätý Josemaría, *Svätý Ruženec*,
radostné tajomstvá, piate tajomstvo.

[2] František, *Anjel Pána*, 21-VI-2020.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 286.

[4] Benedikt XVI, *Ježišovo detstvo*, s.
130-131.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/utorok-po-zjaveni-pana-7-
januara/](https://opusdei.org/sk-sk/article/utorok-po-zjaveni-pana-7-januara/) (27.04.2025)